مصاحبه با سازمان انقلابی افغانستان پیرامون اوضاع افغانستان

بزودی یازدهمین سالگرد اشغال وحشیانه ی افغانستان فرا می رسد. فرصت را مغتنم شمرده مصاحبه ای به صورت مکتوب در مورد افغانستان با سازمان انقلابی افغانستان که در افغانستان حضور دارد وعلیه ی متجاوزین می رزمد انجام داده ایم. حزب ما ازهمان آغاز، قاطعانه اشغال افغانستان توسط امپریالیست آمریکا و متحدین ارتجاعی اش را محکوم کرده و از هیچ کوششی در افشای استعمارگران و همبستگی با خلق برادرافغانستان دریغ نورزیده است. باشد تا مصاحبه ی کنونی گامی در افشای هرچه بیشتر امپریالیست ها و نوکران ایرانی، افغانی، و منطقه ای آنها که هر روز با جعل و دروغ به قلب حقایق و کتمان بمباران روستاها و کشتار و ویرانی می پردازند و از استعمار، فضلیتی ساخته و از «دموکراسی و آزادی» در افغانستان سخن می گویند، باشد.

هیئت تحریریه توفان

شهریورماه 1391 سپتامبر 2012

سئوال: رفقای عزیز، در آستانه ی یازدهمین سالگرد اشغال افغانستان قرار داریم و کشتار مردم بیگناه هم چنان ادامه دارد. شمار دورنمای خروج نیروهای متجاوز از افغانستان را چگونه می بینید؟ آیا قدرت گیری دموکرات ها با انتخاب ریاست جمهوری «بارک اوباما» تأثیری بر افغانستان داشته است؟ شما اوضاع را چگونه می بینید؟

سازمان انقلابی افغانستان:

قبل از همه اجازه دهید به خاطر فراهم نمودن زمینه ی مصاحبه، از رفقای «توفان» سپاسگزاری نمائیم. سازمان انقلابی افغانستان باور دارد که نیروهای اشغالگر امریکائی تا زمانی که با دستان توانای توده های ستمکشیده ی افغانستان تحت رهبری حزب مارکسیستی از سرزمین سوخته ی ما چخ نشوند، هیچگاه کشور ما را ترک نخواهندکرد. موقعیت استراتیژیک افغانستان و همسایگان اتمی چون روسیه، چین، پاکستان، هندوستان و ایران (در تقلای دست یابی)، امریکا را وامیدارد تا با ریختن خون تود های زحمتکش افغانستان حضور نظامی، استخباراتی و ملکی خود را با چنگ و دندان حفظ نماید؛ از سوی دیگر منابع طبیعی زیرزمینی، موادمخدر و آزمایش اسلحه ی جدید از سوی امریکا و متحدان در افغانستان، عطش ماندن در سرزمین ما را از سوی امپریالیست های مختلف و در رأس همه امریکا بیشتر می سازد. طوری که گفته می شود، قرار است نیروهای خارجی در سالا 2014 افغانستان را ترک گویند، اما آنچه از فعالیت های نظامی و ساختمانی امریکائی ها پیداست، این که نیروهای نظامی امریکا پایگاه های خود را طوری می سازند که بتوانند ده ها سال از آنها کار بگیرند. کار در برخی از پایگاه های نظامی از سال 2001 آغاز و تا حال به پایان نرسیده است. وزیر خارجه امریکا

هیلری کلنتن در نوشته ای درمورد افغانستان در «فارن میدیا پالیسی» نگاشته است که این تازه شروع کار است و آنانی که (امریکائی ها) که خواستار خروج نیروهای امریکائی از افغانستان هستند، نمی دانند که ما برای چه به آنجا رفته بودیم که با این عجله از آن برآئیم؛ ما هنوز به آنچه درین منطقه نیاز داریم، نرسیده ایم. این گفته ها به خوبی نشان می دهد که افغانستان جائی نیستکه اشغالگران امریکائی به این زودی از آن برایند و به این آسانی آن را از دست بدهند.

قدرت گیری دموکرات ها با انتخاب «بارک اوباما» نه تنها وضعیت در افغانستان را بهبود نبخشید (طوری که برایش تبلیغ می کردند) بلکه با گذشت هر روز جنایات امپریالیست های امریکائی در کشور ما سیر صعودی را پیموده است. خصلت جنایتکارانه ی امپریالیزم را نمی توان با تغییر و تبدیل چهره ها و مهره ها تغییر داد. انتخاب «بارک اوباما» منحثی اولین رئیس جمهور سیاه پوست در تاریخ امریکا در حقیقت ماسکی بود بر چهره ی خونریز امپریالیزم امریکا. «دموکرات ها» و «جمهوری خواهان» هر دو برای نظامی خدمت می کنند که از سراپای آن خون خلق های تحت ستم و اسیر می چکد. برای گردانندگان سیاست امریکا، تنها چیزی که در اولویت قرار دارد، منافع امریکا و هژمونی آن است، حال اگر این منافع توسط بوش بهتر تأمین شده بتواند، او را برای دور دورۀ پیهم روی کار می آورند و اگر سیاه پوستی چون اوباما که با انتخابش بسیاری از ساده لوحان فکر می کردند امریکا از سیاست جنگ، دست خواهد کشید و راه «صلح» را با «تغییر» در پیش خواهد گرفت، او را روی قدرت می آورند و برای بار دوم نیز انتخابش خواهندکرد. آنچه درین میان برای امپریالیست ها هرگز اهمیت ندارد، برباد رفتن ملت ها، به خاک و خون کشیدن توده ها، ویرانی کشورها و نابودی فرهنگ هاست، لذا نه بوش و نه اوباما و نه هیچ چهره ی دیگری در امریکا می تواند در کشورها به ویژه کشور ما تأثیر مثبتی داشته باشد.

سئوال: بسیاری از نیروهای اپوزیسیون ایرانی از طرح خواست خروج فوری خروج نیرهای بی قید و شرط ارتش متجاوز امریکا از خاک افغانستان امتناع می کنند به این دلیل که قدرت سیاسی در جریانات مذهبی و ارتجاعی قرار خواهد گرفت. برخی ها مانند «جریان شبه کمونیست کارگری منصور حکمت» حتی اشغال افغانستان توسط امریکا را مثبت ارزیابی می کند، زیرا معتقدند که قوای امپریالیستی امریکا و ناتو حاملین تمدن و مدرنیسم در افغانستان می باشند و آن را بر طالبان ترجیح می دهند.... نظر حزب شما در مورد طرح فوری خروج بی قید و شرط اشغالگران امپریالیست از خاک افغانستان چیست؟ آیا درین مورد در بین جنبش افغانستان وحدت نظر وجود دارد؟

سازمان انقلابی افغانستان:

این نه تنها نیروهای اپوزیسیون ایرانی اند که از طرح خروج فوری بی قید و شرط ارتش متجاوز امریکا از خاک افغانستان امتناع می کنند که یک تعداد از نیروهای «چپ» داخل کشور ما نیزز بی شرمانه حضور امپریالیست ها را در افغانستان مؤثر دانسته، جنگ تجاوزگرانه ی آنان را «ضربه زدن به فیودالیزم» نام می گذارند. عده ای دیگر، اشغالگران را حامی حقوق بشر دانسته، در ابتدای تجاوز آشکار و مستقیم بر افغانستان، آن را «مداخله» تیوریزه کردند و ادعا نمودند که نیروهای اشغالگر بر اساس مجوز سازمان ملل به افغانستان

آمده اند، این تجاوز نبوده بلکه مداخله در امور داخلی کشور ماست. لذا جای تعجب نیست که «جریان شبه کمونیست کارگری منصور حکمت» اشغال افغانستان توسط نیروهای امریکائی و هم پیمانان ناتوئی آن را گام مترقی و به سوی تمدن بداند.

ما باور راسخ داریم که استعمار بدتر از استبداد است، و هیچ کشور امپریالیستی نمی تواند برای کشور دیگری دموکراسی، سعادت، خوشبختی، آرامی و امنیت بیاورد. این که بعد از خروج نیروهای اشغالگر، قدرت سیاسی در دست جریانات مذهبی و ارتجاعی قرار خواهد گرفت، جز تحلیل کودکانه از وضعیت افغانستان و بی خبری از ماهیت امپریالیزم چیز دیگری نیست. آیا همین اکنون قدرت سیاسی در افغانستان در دستان آلوده به خون جریانات مذهبی و ارتجاعی قرار ندارد؟ آیا از رأس تا ذیل دولت پوشالی از همین جریانات مذهبی و ارتجاعی پُر نیست؟ آیا حضور نیروهای اشغالگر توانسته است به مردم دموکراسی، آزادی، برابری و خوشبختی به ارمغان بیاورد؟ اگر جواب منفی باشد، در آن صورت آیا بهتر نیست که نیروهای اشغالگر امریکائی و غیر امریکائی همین امروز کشور ما را ترک نموده و مردم را بگذارند خودشان سرنوشت خود را تعیین نمایند؟ اگر ما باور داریم که سرشت و ماهیت امپریالیزم با جنایت و خون عجین شده است، چه تفاوتی می توان بین طالبان و نیروهای امپریالیستی قائل شد جز این که هر دو می کشند، می درند، پاره میکنند، به زنجیر می کشند، برده می سازند،توده ها را تحمیق می کنند و غیره؟ نیروهای اشغالگر امریکائی و طالبان را در تحیل نهائی می توان دو روی یک سکه دانست.

سازمان انقلابی افغانستان خواهان خروج بدون قید و شرط امپریالیست ها از کشور ما می باشد و باور دارد که سرنوشت ملت و کشور ما باید به دست خود مردم رقم بخورد نه اشغالگران امریکائی و غیر امریکائی، زیرا آنچه را ما در طور بیش از ده سال گذشته در جریان تجاوز امریکا بر افغانستان با گوشت و پوست خود لمس نموده ایم، اینست که امریکائی ها و اشغالگران جز تباهی و بربادی چیزی برای این سرزمین دردیده و مردمان زحمتکش آن به ارمغان نیاورده اند. فقط با خروج بدون و قید و شرط نیروهای امپریالیستی و قطع مداخله همسایگان طماع افغانستان و به پیروزی رسیدن دولتی مبتنی بر اراده و خواست مردم است که می توان به آینده ی درخشان افغانستان امیدوار بود، در غیر آن نیروهای تجاوزگر، با گذشت هر روز بر جنایات خود و بدبختی های مردم می افزایند.

تا جائی که سازمان انقلابی افغانستان با سازمان های چپ انقلابی دیگر در ارتباط قرار دارد، همه خواهان خروج بدون قید و شرط نیروهای اشغالگران امپریالیست از کشور ما هستند، اما عده ای که زیر نام «چپ» خزیده اند و به اغوا و فریبت دیگران می پردازند، نه تنها خواهان خروج نیروهای خارجی از افغانستان نیستند بلکه حضور آنها را نیاز می دانند.

سئوال: طبق اخبار چند ماه اخیر در رسانه های غربی تلفات نیروهای متجاوز در افغانستان رو به افزایش است و دولت کرزای دلیل این امر را آزادی فعالیت گروه ها در خاک پاکستان و مماشات دولت پاکستان با این جریانات می بیند. آیا امکان درگیری بین دولت پاکستان و دولت افغانستان وجود دارد؟

سازمان انقلابی افغانستان:

همان طوری که اشاره نموده اید، تلفات نیروهای متجاوز نسبت به هر زمان دیگردر ماه های اخیر افزایش چشمگیری داشته است، چه از سوی مخالفان مسلح دولت و چه توسط سربازان ارتش و پولیس افغانستان. دخالت دولت مزدور و ارتجاعی پاکستان به ویژه سرویس اطلاعاتی آن کشور (آی اس آی) در امور داخلی افغانستان و موجودیت لانه های تروریستان بین المللی در خاک آن کشور از سالها بدین سو بر کسی پوشیده نیست. دولت پاکستان به همکاری مستقیم امریکا و عربستان سعودی، طالبان را در بدو ایجاد در کشور خود پرورش داد و هنوز هم بعد ازگذشت نزدیک به دو دهه، حامی منافع پاکستان در افغانستان پنداشته می شوند. از آنجائی که دولت های غیر مردمی هر دو کشور افغانستان و پاکستان از مزدوران درجه یک امریکا در منطقه شمرده می شوند، لذا امکان درگیری بین دو کشور از سوی دولت ها در حال حاضر کاملاً منتفی است، زیرا هر دو از یک آبخور، آب می خورند و این برای امریکا که در پی تأمین منافع خود در منطقه است، نه تنها قرین به صرفه نیست بلکه کشنده نیز است. در صورتی که امریکا تشخیص دهد که جنگ بین دو کشور می تواند سود و منافع بیشتری برایش به همراه بیاورد، لحظه ای درین کار درنگ نخواهد کرد، اما چیزی که در حال حاضر در مورد این مسئله وجود دارد، جنگ بین دو کشور نه بلکه حفظ آرامش کنونی است، تا زمانی که امریکا و متحدان او به آن نیاز ببینند.

با تشکر از اینکه مصاحبه ی ما را پذیرفتید. برایتان در مبارزه برای رهائی ملی و انقلاب دموکراتیک نوین در افغانستان آرزوی پیروزی و موفقیت داریم.

هیئت تحریریه

شهریور ماه 1391